

उहूद युद्धातील परिस्थिती व प्रसंगवर्णन आणि जगातील परिस्थितीला अनुसरून प्रार्थना करण्याचे आवाहन

सारांश प्रवचन हजरत मिर्जा मस्रूर अहमद मसीहाचे पंचम खलीफा दि. २६-१-२०२४ स्थान मशिद मुबारक, टिलफर्ड, लंदन

أَشْهَدُ أَنَّ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ

أَمَّا بَعْدَ فَاعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَنِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ.

أَكْحَمْدُ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ مُلِكِ يَوْمِ الدِّينِ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ إِهْبِنَا الصَّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ صَرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَثْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرَ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ.

तशहुद, तआवुज आणि सुरह फातिहा पठन केल्यानंतर हुजूर अनवर म्हणाले: पवित्र प्रेषित (स.) यांना युद्धात झालेल्या जखमांचं वर्णन करणारी काही कथा अशा प्रकारे आहेत. हजरत इब्ने अब्बास यांच्या कथनांनुसार, या प्रसंगी, पवित्र प्रेषित (स.) म्हणाले की, पवित्र पैगंबर यांच्याद्वारे मारल्या गेलेल्या व्यक्तीवर अल्लाहचा क्रोध तीव्र होतो. आणि त्या राष्ट्रावर अल्लाहचा क्रोध तीव्र होवो, ज्याने पवित्र पैगंबर यांचा चेहरा रक्ताने माखला आहे.

तबरानीच्या हदीसनुसार, जेव्हा पैगंबर (स.) जखमी झाले, तेव्हा ते म्हणाले: अल्लाहचा राग त्या लोकांवर खूप तीव्र होतो ज्यांनी अल्लाहच्या प्रेषिताच्या चेहऱ्याला दुखापत केली. मग ते थोडावेळ थांबले आणि म्हणाले: हे अल्लाह! माझ्या लोकांना क्षमा कर कारण ते अज्ञानी आहेत. त्यामुळे पवित्र प्रेषितांची दया, जी अल्लाह सर्वशक्तिमानाच्या रंगात पूर्णपणे रंगली होती, या अवस्थेतही कायम राहिली जेव्हा पवित्र पैगंबर जखमी झाले होते आणि रक्तस्राव होत होता. आणि त्यांनी पुन्हा प्रार्थना केली की हे अल्लाह! अज्ञान आणि मूर्खपणामुळे ते हे क्रौर्य करत आहेत. त्यांना माफ कर! त्यांच्या चुकांची शिक्षा देऊ नकोस. اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَّعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ किती करूणा आणि दया त्यांच्या अंतःकरणात होती.

हजरत अब्दुल्ला बिन मसूद (र.ज.) सांगतात की, जणू मी अजूनही पैगंबर (स)ला पाहत आहे की ते एका पैगंबराची गोष्ट सांगत आहेत, ज्याना त्यांच्या लोकांनी मारहाण करून रक्तबंबाळ केले. ते त्यांच्या चेहऱ्यावरील रक्त पुसत होते आणि म्हणत होते: हे अल्लाह, माझ्या लोकांना माफ कर कारण त्यांना माहित नाही.

याबाबत हजरत मिर्झा बशीर अहमद साहिब यांनीही त्यांचे ग्रंथ खातमुन्नबय्यीन (स.) मध्ये सविस्तर लिहिले आहे की, येथे पोहोचल्यानंतर पैगंबर (स.) यांनी हजरत अली (र.) यांच्या मदतीने त्यांच्या जखमा धुतल्या. त्यांच्या गालावर राहिलेल्या दुव्या अबू उबैदाह बिन अल-जर्राह (र.ज) ने आपल्या दातांनी मोठ्या कष्टाने बाहेर काढल्या आणि या प्रयत्नात त्यांचे दोन दात सुद्धा तुटले. त्यावेळी पवित्र पैगंबर यांचे जखमांतून रक्त जोराने वाहत होता याला पाहून ते सोबती म्हणाले: **كَيْفَ يَفْلُحُ قَوْمٌ خَضَبُوا وَجْهَ نَبِيٍّ هُمْ بِالدَّمِ وَهُوَ يَدْعُونَ إِلَى رَبِّهِمْ**

अर्थात: किती दुर्दैवी असतील ते ज्यांनी आपल्या पैगंबराच्या चेहऱ्यावर डाग लावले, जो की त्यांना त्यांच्या विधात्याकडे बोलावत होता? यानंतर ते थोडा वेळ गप्प राहिले आणि मग म्हणाले: **أَغْرِيَ لِقَوْمٍ فَإِنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ** हे अल्लाह, माझ्या लोकांना माफ कर. कारण ही चूक त्यांच्याकडून अज्ञानात झाली. असे वर्णन आहे की हा कुराणाचा श्लोक त्याच प्रसंगी अवतरला होता, **لَئِنْ لَكَ مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ** म्हणजे शिक्षा आणि क्षमा हे अल्लाहच्या हातात आहे. त्याचा तुमच्याशी काहीही संबंध नाही.

पवित्र प्रेषितांबद्दलची भयानक बातमी ऐकून मदिनेतून बाहेर पडलेल्या फातिमातुज्जोहरा देखील थोड्या वेळाने उहुदला पोहोचल्या आणि आल्याबरोबर तिने पैगंबरांच्या जखमा धुण्यास सुरुवात केली, परंतु रक्त कोणत्याही प्रकारे थांबत नव्हता. चटईचा तुकडा जाळला आणि त्याची राख पवित्र प्रेषितांच्या जखमेवर बांधली तेव्हा जाऊन रक्त थांबला. इतर महिलांनी देखील यावेळी जखमी साथीदारांची सेवा करून पुण्य बक्षीस मिळवले.

हजरत मुस्लेह माऊद यांनी हा प्रसंग पुढीलप्रमाणे कथन केला आहे की, उहूदच्या लढाईच्या वेळी पैगंबरांच्या डोक्यावर एक दगड पडला आणि त्याचा खिळा त्यांच्या डोक्यात घुसला, लढताना ते शहीद झाले आणि त्यानंतर इतर काही साथीदारांचे मृतदेह बाहेर पडले. पवित्र पैगंबरांच्या अंगावर पडले आणि लोकांना वाटले की पवित्र पैगंबर मारले गेले आहेत, परंतु जेव्हा पवित्र पैगंबरांना खड्ड्यातून बाहेर काढले गेले आणि ते शुद्धीवर आले तेव्हा पवित्र प्रेषितांना असे वाटले नाही की शत्रूने मला जखमी केले आहे. माझे दात तुटले आहेत आणि माझे प्रियजन, नातेवाईक आणि मित्र शहीद झाले आहेत, उलट, शुद्धीवर येताच त्यांनी प्रार्थना केली की, हे परमेश्वरा या लोकांना क्षमा कर कारण ते माझे स्थान ओळखू शकले नाहीत. उहूदच्या युद्धात देवदूत दिसण्याचा आणि लढल्याचाही उल्लेख आहे.

हजरत साद बिन वक्कास सांगतात की, उहूदच्या दिवशी मी पवित्र पैगंबरांच्या उजवीकडे आणि डावीकडे दोन पुरुष पाहिले, त्यांनी पांढरे कपडे घातले होते. ते खूप

प्रखरपणे लढत होते. मी त्यांना आधी किंवा नंतर पाहिले नव्हते, म्हणजे जिब्राईल आणि मिकाईल.

अल्लामा बेहाकी यांनी उर्वाकडून वर्णन केले की अल्लाहने त्यांना संयम आणि धार्मिकतेचे वचन दिले की तो सलग पाच हजार देवदूतांद्वारे त्यांना मदत करेल आणि अल्लाहने तसे केले, परंतु जेव्हा त्यांनी अल्लाहच्या पैगंबराच्या आज्ञेचे उल्लंघन केले, आणि जागा सोडली आणि जगाकडे निघाले, तेव्हा त्यांच्याकडून देवदूतांची मदत घेण्यात आली, आणि अल्लाहने हा श्लोक प्रकट केला: खरोखर, अल्लाहने तुम्हाला दिलेले वचन पूर्ण केले जेव्हा तुम्ही त्याच्या आदेशाचे पालन केले. मुहम्मद बिन थाबीत सांगतात की पैगंबर (स.), उहूदच्या दिवशी म्हणाले, “हे मसअब तेव्हा अब्दुर्रहमान बिन अवफ म्हणाले, “हे अल्लाहचे प्रेषित, मसअब शहीद झाले आहेत. ते म्हणाले: होय, परंतु एक देवदूत त्यांचा संरक्षक म्हणून नियुक्त केला गेला आहे आणि त्यांचे नाव त्याला देण्यात आले आहे. अल्लामा इब्न असकीर यांनी साद बिन अबी वक्कास यांच्याकडून वर्णन केले आहे, ते म्हणतात की उहूदच्या दिवशी मी स्वतःला बाण सोडताना पाहिले आणि ते बाण पांढऱ्या कपड्यातील एका देखण्या माणसाने माझ्याकडे परत आणले. त्यानंतरही मी त्याला ओळखले नाही, मला तो देवदूतच वाटला.

आपल्या एका प्रवचनात चौथे खलीफा यांनीही ही घटना कथन केली आहे की, बदरच्या लढाईत जेव्हा देवदूतांना पाहिले गेले तेव्हा त्यांच्या डोक्यावर काढ्या पगड्या होत्या आणि गणवेश होता. परंपरा गोळा करताना, ते आश्वर्यचकित झाले. परंतु पवित्र प्रेषित (स.) यांनी मुसाविम्मीनच्या स्पष्टीकरणात म्हटल्याप्रमाणे घडले. त्याचप्रमाणे उहूदच्या युद्धात प्रकट झालेल्या देवदूतांच्या डोक्यावर लाल पगड्या होत्या. त्या लाल रंगात दुःखाचा संदेशही होता, कारण पवित्राच्या जखमांमुळे साथीदारांना जेवढा त्रास सहन करावा लागला तेवढा पूर्ण जीवनात त्यांना तसा क्षण आला नाही. एकामागून एक दुःख येत होते जेणे ते दुर्बळ होत गेले. म्हणून या लढाईत देवदूतांच्या चिन्हासाठी असा रंग निवडला गेला ज्यात रक्त आणि दुःखाचा पैलू गुंतलेला होता.

सोबती यांची कुर्बानी आणि एकनिष्ठताबद्दलही अनेक कथा आहेत, त्यांनी पवित्र प्रेषित (स.) च्या रक्षणासाठी आपल्या प्राणांची आहुती दिली. हजरत मिर्झा बशीर अहमद साहिब (र.ज.) त्याबद्दल लिहितात की त्या वेळी एक अतिशय धोकादायक घटना होती. लढाई आणि मुस्लिमांसाठी एक गंभीर संकट. आणि तो परीक्षेचा काळ होता. पैगंबर (स.) यांच्या हौतात्म्याची बातमी ऐकून अनेक साथीदारांनी हिंमत गमावली आणि शस्त्रे खाली टाकून मैदान सोडले. हजरत उमर यांचाही त्यात समावेश होता. तर हे लोक रणांगणाच्या एका बाजूला बसले होते, तेवढ्यात वरून एक साथीदार अनस बिन नजर अन्सारी आला

आणि त्यांच्याकडे पाहून म्हणाला. तुम्ही इथे काय करत आहात? त्याने उत्तर दिले की अल्लाहचे प्रेषित शहीद झाले आहे. आता लढून काय उपयोग? अनस म्हणाले की हाच तर लढाईची समय आहे जेणेकरून प्रेषिताने जे प्राप्त केले ते आम्ही देखील प्राप्त करू आणि पैगंबरानंतर जगण्यात काय मजा? तेव्हा साद बिन मुआज त्याच्यासमोर आले आणि ते म्हणाले, “साद! मला टेकडीवरून स्वर्गाचा वास येतो.” असे म्हणत अनस शत्रूच्या रांगेत शिरले आणि लढताना शहीद झाले. लढाईनंतर त्याच्या शरीरावर ऐंशीहून अधिक जखमा दिसल्या आणि तो कोणाचा मृतदेह आहे हे कोणी ओळखू शकले नाही. शेवटी त्यांच्या बहिणीने त्यांच्या बोटाकडे पाहून त्याना ओळखले.

हजरत मुस्लेह माऊद यांनीही त्यांच्या हौतात्म्याचा उल्लेख केला. ते म्हणतात की उहूदच्या युद्धात जेव्हा देवाने पुन्हा मुस्लिमांना प्रभुत्व दिला आणि पवित्र प्रेषित (स.) यांनी मलिक बिन अनासचा शोध घेण्यास सांगितले तेव्हा त्यांची बहीण याना एका जागी एक प्रेत दिसला त्याने बोटाचा एक तुकडा ओळखला आणि पैगंबर साहेबांना कळवले. हे प्रेषितांचे साथीदारांचे प्रेम होते. ते म्हणाले: हा उल्लेख पुढे देखील चालू राहील, इन्शाल्लाह.

हुजूर अन्वर यांनी नंतर सांगितले की, येमेनच्या अहमदींसाठी प्रार्थना करा कारण ते खूप अडचणींचा सामना करत आहेत. त्याचप्रमाणे मुस्लिम उम्मासाठी प्रार्थना करा. अल्लाह त्यांच्यामध्ये एकता निर्माण करो आणि त्यांना बुद्धी आणि समज देवो. तसेच जगाच्या सामान्य परिस्थितीसाठीही प्रार्थना करा. जग वेगाने युद्धाकडे वाटचाल करत आहे. अल्लाह दया करो.

सरतेशेवटी, हुजूर अन्वर यांनी सिरा लिओन जमातचे उपअमीर दिवंगत हाफिज डॉ. अब्दुल हमीद गमांगा आणि चौधरी रशिदुद्दीन साहिब यांच्या पत्नी ताहिरा नजीर बेगम यांच्या गुणधर्माचे वर्णन केले आणि नमाज ए जनाजा अदा करण्याची घोषणा केली.

أَكْحَمُ اللَّهُ ! أَكْحَمُ اللَّهُ مُحَمَّدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنُؤْمِنُ بِهِ وَنَتَوَكَّلُ عَلَيْهِ وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ
 أَعْمَالِنَا مَنْ يَهْبِطُ اللَّهُ فَلَا مُضِلٌّ لَهُ وَمَنْ يُضْلِلُهُ فَلَا هَادِي لَهُ وَنَشَهَدُ أَنَّ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَنَشَهَدُ أَنَّ مُحَمَّداً عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، عِبَادُ اللَّهِ
 رَجَمُكُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَإِلَحْسَانِ وَإِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَى وَيَنْهَا عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ
 اذْكُرُوا اللَّهَ يَدْلِيلُكُمْ وَادْعُوهُ يَسْتَجِبُ لَكُمْ وَلَدْكُرُ اللَّهَ أَكْبَرُ .